

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi E. D. i M. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 7 września 2006r., sygn. akt I.1 Ca (...),
wydanego w sprawie z powództwa R. M. i M. L.

przeciwko E. D. i M. D.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 września 2006 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację pozwanych E. D. i M. D. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 4 maja 2006 r., którym uznano za bezskuteczną w stosunku do powodów R. M. i M. L. umowę przeniesienia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego zawartą przez pozwanych z P. i M. D., a także nakazano pozwanym, by zezwolili na przeprowadzenie egzekucji z tego lokalu w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej powodom.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w T. wnieśli pozwani opierając ją na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została

wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi od orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

Ocenę, czy wystąpił wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., poprzedzić musi analiza okoliczności nieskorzystania przez pozwanych z przysługujących im środków prawnych.

Nie ulega wątpliwości, że od zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w T. przysługiwała skarga kasacyjna, gdyż jest to sprawa o prawa majątkowe, rozpoznawana w procesie, a wartość przedmiotu zaskarżenia na etapie postępowania apelacyjnego wynosiła 71.385,83 zł. W skardze zawarto jedynie stwierdzenie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe, gdyż długotrwała choroba związana z wiekiem pozwanych uniemożliwiła im skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej. W skardze nie zawarto jednak żadnego uzasadnienia tej okoliczności, ani nie podjęto choćby próby uprawdopodobnienia tej okoliczności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego co prawda przyjmuje się, że szczególnym przypadkiem o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. może być m.in. długotrwała, ciężka choroba (por. postanowienie SN z 2.02.2006 r., I CNP 4/06, OSNC nr 6/2006, poz. 113). lecz okoliczność ta powinna być przez stronę skonkretyzowana i uprawdopodobniona. Skarżący nie wskazali ani w jakim okresie ich choroba miała miejsce, ani jaki był jej rodzaj. Uniemożliwia to ocenę, czy w sprawie rzeczywiście zachodzi nadzwyczajny przypadek dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

W myśl art. 424⁸ § 2 *in fine* k.p.c. skarga podlega odrzuceniu, jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Wypełniając dyspozycję tego przepisu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.